Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 721 van 29 september 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. WUYTS**
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 januari 2025 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

1.2. Op 30 januari 2025 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker diende hiertegen een beroep in maar deed later afstand van geding, wat resulteerde in arrest nr. 327 212 van 26 mei 2025 waarbij het beroep werd verworpen.

1.3. Op 16 juli 2025 trof verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten
Naam: [O.]
Voornaam: [H.A.]
Geboortedatum: […]
Geboorteplaats: […], Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd. 30.01.2025. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing, hetwelke werd verworpen bij arrest 327 212 dd. 26.05.2025.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is nergens sprake in het dossier. Voor wat het gezins- en familieleven betreft: de aanvraag gezinshereniging diende geweigerd te worden middels bijlage 20, daarbij werd betrokkenes gezinsleven met zijn partner en mindejarige kind uitvoerig besproken. Betrokkene tekende tegen de weigeringsbeslissing beroep aan, hetwelke werd verworpen.
Huidige beslissing hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, toch voor zover betrokkene en zijn partner ertoe bereid zijn voldoende inspanningen te leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden. Dit zal natuurlijk wel wat inspanning vragen. Echter, gelet de invulling die betrokkene en de partner reeds hebben moeten geven aan het gezinsleven (cfr. detenties en ontvluchting) is het niet onredelijk te stellen dat dit mogelijk is. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de moeder permanent aanwezig is en de stabiele factor van het gezin uitmaakt voor het kindje; daarom wordt het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de afwezigheid van betrokkene als laag ingeschat. Het is bovendien niet omdat een kind één van de ouders zou moeten missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling. Ook van op afstand kan betrokkene het vaderschap opnemen door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken kan hij nauw betrokken blijven bij het kind. Het kind kan zelf inderdaad nog geen contact nemen met de vader, dat spreekt voor zich, maar het is ondenkbaar dat betrokkenen de opties nog niet zouden hebben doorgesproken gelet op de specifieke situatie waar betrokkene door eigen toedoen in verzeild is geraakt. De moeder kan betrokkene via moderne communciatiemiddelen op de hoogte houden van het reilen en zeilen van de baby. Tot slot kunnen het kind en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen om betrokkene te bezoeken. Het is aan de ouders om in het belang van het kind te beslissen hoe zij de contacten verder wensen te organiseren nadat betrokkene het land heeft verlaten. Voor zover betrokkene financieel zou willen bijdragen aan de opvoeding van het kind, dient opgemerkt te worden dat hij kan bijdragen vanuit het buitenland. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. Uit niets immers blijkt dat zij als zij hun gezinsleven gezamenlijk zouden willen beleven in fysieke nabijheid, dat dit enkel in België zou kunnen. Daarbij dient opgemerkt te worden dat beide gezinsleden de Belgische nationaliteit hebben. Gelet zowel partner als kind een burger van de Unie zijn, kunnen zij zich in elke lidstaat naar keuze vestigen, medische verzorging krijgen in elke lidstaat, de kans hebben zich er te integreren, etc. Betrokkene kan hen vergezellen, voor zover hij vergezeld is van zijn EU-familieleden en zowel betrokkene als zijn EU-familieleden er aan de voorwaarden voldoen om legaal te verblijven. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat de partner en het kindje

niet gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar meneer zijn land van herkomst of elders. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven. Het gezinsleven kan bijgevolg evenmin een belemmering vormen voor het nemen van huidige beslissing.
Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat betrokkene vrij om verder contacten te blijven onderhouden vanuit het land van herkomst of elders waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.4. Op 5 augustus 2025 diende verzoeker een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van burger van de Unie, dit op grond van zijn Belgisch minderjarig kind.

1.5. Op 5 november 2025 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.6. Op 4 maart 2026 diende verzoeker een zesde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

2. Over de rechtspleging

Aangezien de Raad het beroep tot nietigverklaring behandelt, hoeft er niet langer bij beschikking uitspraak te worden gedaan over de ingestelde vordering tot schorsing (artikel 5.11, 2°, juncto artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 62, 1° lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.
Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
Schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer specifiek van art. 8 EVRM.
Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Hij betoogt als volgt:

"Artikel 62, 1° lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende: (...)

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

1.
In casu houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker, meer bepaald hun geplande (en goedgekeurde) huwelijk, wat ook impliciet wordt erkend door verwerende partij.

Verwerende partij stelt immers zelf in haar beslissing eenvoudigweg qua motivatie dat zij verwijst naar de beslissing van 30 januari 2025 omtrent het gezins- en familieleven van verzoeker (waarbij zelfs geen kopie gevoegd was aan huidige beslissing!).

Verder stelt zij vrij standaard dat een verwijdering een gezinsleven niet in de weg staat, maar het is duidelijk dat verwerende partij aldus heeft nagelaten om enig verder onderzoek te doen naar de gezinssituatie van verzoeker sinds de beslissing tot weigering gezinshereniging van 30 januari 2025.

Dit terwijl de kwestieuze beslissing dateert van 16 juli 2025, zijnde ongeveer 6 maand later!

Had verwerende partij enig onderzoek gedaan, had zij uiteraard opgemerkt dat verwerende partij ook een huwelijksaanvraag heeft ingediend met zijn (Belgische) partner.

Deze aanvraag is reeds ingediend op 3 februari 2025!

De huwelijksaanvraag is ook goedgekeurd waarbij het huwelijk zal voltrokken worden op 30 augustus 2025 op het domein Le Paige te Herentals.

Dit impliceert dat verzoeker aldus gehuwd zal zijn mét een Belgische vrouw (zijnde mevrouw [A.S.], […]) met wie hij ook jarenlang een relatie heeft.

Verzoeker beklemtoont hierbij dat het huwelijk ook reeds is goedgekeurd door zowel de ambtenaar van de burgerlijke stand als de procureur des konings.

Het feit dat verzoeker aldus gehuwd zal zijn met een Belgische vrouw mét wie hij ook een Belgisch minderjarig kind heeft, is uiteraard een sterk aangepaste situatie dan degene waarmee door verwerende partij rekening heeft gehouden.

Er kan verwacht worden van een redelijk en correct bestuur dat men alle argumenten nagaat en ook steeds de actuele situatie van personen nagaat.

In huidige casus is er een gewijzigde situatie waarmee door verwerende partij géén enkele rekening is gehouden.

Dit terwijl zij hiervan enerzijds op de hoogte dient te zijn (huwelijksaanvraag bij gemeente mét onderzoek) en waarbij zij anderzijds ook steeds contact kon opnemen met verzoeker om deze te horen om de correcte actuele informatie te verkrijgen.

Dat verwerende partij dit nagelaten heeft, kan uiteraard niet aan verzoeker worden tegengeworpen.

De miskenning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.
In casu houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker, meer bepaald de jonge leeftijd van de dochter van partijen én de financiële situatie van verzoeker en zijn partner.

Verzoeker en zijn partner zijn de trotse ouders van één dochter zijnde [A.D.].

Dewelke geboren is op 24 april 2023 en dus heden slechts twee jaar oud is.

Dit betreft een zeer jonge leeftijd waarbij een kind ook behoefte heeft aan betekenisvolle contacten met de beide ouders.

Het behoeft geen betoog dat op een dergelijke jonge leeftijd kinderen niet in staat zijn om een betekenisvol contact te hebben via telefoon, webcam, of dergelijke.

Het is duidelijk dat op deze leeftijd de fysieke contacten met beide ouders essentieel zijn wat ook door zowel wetgever als Familierechtbanken erkend wordt.

Verwerende partij stelt ook in haar beslissing dat gelet op de jonge leeftijd van de dochter, er geen contact kan worden opgenomen met verzoeker.

Doch verwerende partij stelt vervolgens eenvoudigweg dat moeder maar contact moet onderhouden met verzoeker en hem op de hoogte houden van de ontwikkeling van hun dochter en dat zij hem dan maar kan opzoeken.

Daarnaast wijst verwerende partij erop dat mevrouw [A.S.] steeds samen met haar dochter België kan verlaten en zich in het buitenland vestigen met verwerende partij.

Er dient op te worden gewezen dat het gehele sociale netwerk van mevrouw [A.S.] (en de dochter) zich in België bevindt zodat zij niet zomaar wenst te verhuizen.

Daarbij dient ook te worden benadrukt dat mevrouw [A.S.] ook is toegelaten tot het voordeel van de Collectieve Schuldenregeling.

Bij beschikking van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen, afdeling Turnhout dd. 18 oktober 2023 is zij immers toegelaten tot de Collectieve Schuldenregeling dewelke tot op heden nog steeds lopende is en normaal zal duren tot 2031, zoals standaard is.

Ter zijde dient te worden opgemerkt dat de Belgische Staat hierbij ook zélf een schuldeiser is zodat deze er ook zelf alle belang bij heeft dat mevrouw [A.S.] in België blijft en haar schuld afbetaalt …

Minstens toont dit duidelijk de financieel precaire situatie aan waarin mevrouw [A.S.] verkeert waarbij de schuldbemiddelaar ook duidelijk is dat er weinig tot geen ruimte is voor enige extra aankopen.

Mevrouw [A.] is dan ook niét in de mogelijkheid om regelmatig (of zelfs af en toe) naar het buitenland te reizen of dure buitenlandse telefoongesprekken te betalen zodat hun dochter enig contact kan hebben met haar vader (verzoeker) gelet op deze financiële problematiek. Daarbij dient te worden benadrukt dat verzoeker reeds van zijn geboorte in hetzij Nederland en België verblijft samen met zijn familie.

Hij heeft dan ook geen familie of kennissen in Turkije, daar zijn leven zich uiteraard volledig in België (en Nederland) heeft afgespeeld zodat hij in de onmogelijkheid is om in Turkije zichzelf te kunnen behelpen, hij kent zelfs de taal niet.

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker niet in staat zal zijn, minstens op korte termijn, om werk te zoeken en geld te verdienen om enerzijds zijn dochter en partner te ondersteunen en anderzijds om haar te kunnen opzoeken in enig ander land.

Gelet op de financiële problemen bij zowel verzoeker als diens partner is er een de facto onmogelijkheid dat hij enig betekenisvol contact zou kunnen hebben met zijn dochter
.
Dit waar verzoeker vanaf zijn vrijlating steeds bij zijn partner heeft verbleven en dus ook steeds betrokken was bij de opvoeding en ondersteuning van zijn dochter.

Verwerende partij is hierop niet ingegaan noch heeft zij hier enig onderzoek naar gedaan, hoewel dit uiteraard wel verwacht kan worden van een betrokken en adequaat bestuur.

De miskenning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

3.2. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite. Ze motiveert aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Ze verwijst hierbij deels naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 30 januari 2025. Het is waar dat deze beslissing niet werd gevoegd bij de bestreden beslissing, maar de Raad ziet niet in waarop deze verwachting van verzoeker is gestoeld. Immers werd deze beslissing destijds, op dezelfde dag als ze getroffen werd, betekend aan verzoeker. Verzoeker kent dus de inhoud ervan en heeft hiertegen ook een beroep ingediend, waarbij hij later overigens afstand van geding deed.

Het blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat ze zich voor wat betreft verzoekers gezins- en familieleven niet beperkt tot een verwijzing naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Verzoekers andersluidend betoog mist manifest feitelijke grondslag.

Verder toont verzoeker niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer daar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert. Deze kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. In een eerste punt van kritiek voert verzoeker aan dat er onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar zijn gewijzigde gezinssituatie sinds de beslissing van 30 januari 2025. Hij preciseert dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn geplande en goedgekeurde huwelijk.

3.4. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. Immers werd de bestreden beslissing getroffen op 16 juli 2025, daar waar hij zelf in het verzoekschrift aangeeft dat het huwelijk zou worden voltrokken op 30 augustus 2025. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een huwelijk dat pas na het treffen van de bestreden beslissing daadwerkelijk doorgang zou vinden. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing, waarbij op het ogenblik van het treffen ervan dus slechts sprake was van een gepland huwelijk, ontkend dat er sprake is van een gezinsleven van verzoeker met mevrouw A.D. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet hoe de afweging van zijn gezinsleven met mevrouw A.D. anders zou zijn als er sprake zou zijn van een huwelijk. Immers vereist artikel 8 van het EVRM geen huwelijk tussen twee personen opdat er tussen hen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. De Raad merkt nog op dat verzoeker er niet onwetend van kan zijn dat in de in punt 1.5. bedoelde beslissing van latere datum wel wordt verwezen naar zijn *"recente huwelijk"*. Verzoeker berustte in deze beslissing waarin opnieuw een afweging werd gemaakt tussen het gevaar dat hij betekent voor de openbare orde enerzijds en zijn gezinsleven anderzijds, waarbij dit gezinsleven opnieuw ondergeschikt werd geacht aan het doen respecteren van openbare orde, zoals in de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Ten slotte stelt de Raad ook nog vast dat verzoeker tot op het ogenblik van de sluiting der debatten nog geen aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart heeft ingediend op grond van zijn huwelijk waarop hij thans de nadruk legt.

3.5. In een tweede punt van kritiek voert verzoeker aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van zijn dochter en de financiële situatie van hem en *"zijn partner"*.

Verweerder heeft de jonge leeftijd van het kind vermeld en erkend dat het zelf nog geen contact met verzoeker kan opnemen. Hij houdt daarbij rekening met de invulling die het gezin heeft moeten geven aan het gezinsleven gezien verzoekers strafrechtelijk parcours. Verweerder geeft toe dat het kind gezien haar jonge leeftijd zelf nog geen contact kan nemen met verzoeker en beseft dat het voeren van een gezinsleven inspanningen zal vergen, waarna hij twee hypotheses uiteenzet, waarbij verzoeker en zijn gezinsleden de keuze kunnen maken:

(1) verzoekers partner en kind blijven in België, via moderne communicatiemiddelen kan contact vanop afstand plaatsgrijpen waarbij verzoekers partner hem op de hoogte kan houden van het reilen en zeilen van hun kind; periodieke bezoeken aan verzoeker in het buitenland zijn mogelijk en verzoeker kan financieel bijdragen vanuit het buitenland;

(2) verzoekers partner en hun kind gaan vrijwillig met verzoeker mee in het buitenland wonen; Turkije is ook het land van oorsprong van verzoekers partner, zo werd in de in punt 1.2. bedoelde beslissing gesteld.

Verzoeker stelt voorop dat het contact met beide ouders essentieel is. De Raad gaat ervan uit dat deze kritiek is gericht tegen hypothese (1). Verzoeker voert een algemeen betoog maar gaat nergens in concreto in op de overwegingen van verweerder in de bestreden beslissing aangaande de invulling die het gezin heeft moeten geven aan het gezinsleven gezien verzoekers strafrechtelijk parcours alsook over het feit dat de moeder permanent aanwezig was in het leven van het kind en de stabiele factor uitmaakt, waardoor het risico op verstoring van het evenwicht door verzoekers afwezigheid als laag wordt ingeschat. Verzoeker gaat er ook

aan voorbij dat in de in punt 1.2. bedoelde beslissing, waarbij zijn aanvraag om een verblijfskaart te verkrijgen in functie van zijn Belgisch kind, werd geweigerd op basis van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat het verblijf kan worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hierin werd reeds een balans gemaakt met verzoekers gezinsleven dat hieraan ondergeschikt werd geacht. Het bevel om het grondgebied te verlaten is hiervan *"het logische gevolg"*, zo stelt de bestreden beslissing. Verzoeker heeft afstand van geding gedaan voor wat betreft de in punt 1.2. bedoelde beslissing en heeft hierin dus berust. Verzoeker kan de voormelde overwegingen van de bestreden beslissing en de gedane balans waaraan verweerder via verwijzing naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing herinnert, niet ongedaan maken door eenvoudig voorop te stellen dat het contact van beide ouders met een jong kind essentieel is. Verder wijst hij erop dat zijn partner in een collectieve schuldenregeling zit, zodat ze zomaar niet naar het buitenland kan afreizen met hun dochter of dure telefoongesprekken kan voeren opdat hun dochter contact met hem kan houden. Verzoeker werpt op dat zijn partner al bij beschikking van 18 oktober 2023 van een rechtbank tot de collectieve schuldenregeling werd toegelaten. Echter blijkt uit het administratief dossier niet dat verweerder hiervan op de hoogte werd gesteld. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder hiervan op de hoogte moest zijn. Verder blijkt uit stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift dat het attest van collectieve schuldenbemiddeling werd opgesteld op 11 augustus 2025. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beslissing te hebben getroffen door geen rekening te houden met stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Verder is het zo dat het verzoeker vrijstaat vanuit het buitenland een financiële bijdrage te leveren voor zijn gezinsleden, zodat zijn partner op termijn uit de collectieve schuldenregeling kan stappen en geld kan opsparen voor buitenlandse reizen om verzoeker te bezoeken. Ten slotte betreffen de moderne communicatiemiddelen redelijkerwijs niet enkel klassieke dure telefoongesprekken.

Voor wat betreft hypothese (2), wijst verzoeker erop dat zijn partner zomaar niet kan verhuizen naar het buitenland gezien het *"gehele sociale netwerk"* zich in België bevindt. Tevens wijst hij erop dat zijn partner in een collectieve schuldenregeling zit en dat de Belgische Staat ook schuldeiser is, zodat ze er ook belang bij heeft dat zijn partner in België blijft. Verzoeker gaat er aan voorbij dat verweerder niet opdringt dat verzoekers partner en kind hem moeten vergezellen naar het land van oorsprong. Dat is volledig de keuze die verzoeker en zijn gezinsleden moeten maken. Verzoeker acht beide hypotheses niet wenselijk en wenst in se verder te blijven vertoeven in België maar met zijn eigen visie op zijn zaak, waarbij hij bovendien geen aandacht schenkt aan het feit dat in de met de bestreden beslissing samenhangende beslissing zijn gezinsleven ondergeschikt geacht werd aan de openbare orde, toont hij niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van onzorgvuldige of kennelijke onredelijke afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.6. In een derde punt van kritiek voert verzoeker aan dat zijn hele leven zich in België en Nederland heeft afgespeeld en dat hij zich onmogelijk zal kunnen behelpen in Turkije. Hij spreekt zelfs de taal niet, zo preciseert hij, waardoor hij niet in zijn eigen onderhoud kan voorzien en evenmin zijn gezin zal kunnen onderhouden vanuit het buitenland.

Opnieuw dient te worden gewezen op wat kan worden gelezen in de in punt 1.2. bedoelde beslissing, waaraan de bestreden beslissing herinnert:

"*Betrokkene stelt steeds in Nederland verbleven te hebben en helemaal geen bindingen te hebben met Turkije. Echter legt hij niets ter staving van deze laatste stelling niets voor. Het is niet onredelijk om aan te nemen dat betrokkene mogelijks wel nog (verre) familie wonen heeft in het land van herkomst waar hij mogelijks – al dan niet tijdelijk – op kan terugvallen. Mogelijks heeft ook de parnter van betrokkene nog familie wonen in Turkije waar hij eventueel op kan terugvallen. Het is tevens niet duidelijk waar betrokkene verbleef in de drie jaren dat hij voortvluchtig was. Verder is zijn zijn partner intussen Belg maar is zij tevens van Turkse afkomst. Het is dan ook redelijk te stellen dat betrokkene wel contacten onderhoudt binnen de Turkse gemeenschap en hij zich wel verbonden voelt met de Turkse cultuur en de gebruiken, en hij mogelijks ook de Turkse taal machtig is of er notie van heeft."*

Zoals gezegd heeft verzoeker berust in deze beslissing door hiertegen een beroep in te dienen maar er vervolgens afstand van te doen. Verzoeker is een gezonde volwassen man van 28 jaar op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Hij kan daarom worden geacht zich uit de slag te kunnen trekken in Turkije. Hij brengt geen begin van bewijs bij dat de bovenstaande overwegingen doet wankelen, waarop de bestreden beslissing vermag voort te bouwen. De gevolgen die verzoeker verbindt aan een onbestaande band met Turkije voor de contacten met zijn dochter, zijn dan ook niet aannemelijk.

3.7. Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA